



הפרסים לגיין פונדה וג'ין וייט, על אנשים שחזרו מווייטנאם מדוכאים, מאכיינים את

האוסקר כנכרה

סרטים. הפעם, אחרי שצימינו זכה כבר בפרס של איגודים הבימאים, היה ברור שאין מי שיסכן את מעמדו.

לוחמת עצמאית

וחצופה

הניצחון המוחלט הזה יכול להצביע על כמה תופעות. ראשית, זהו סרט אמריקאי מאד, סרט המתאר את הטרומה ששלושה צעירים בני עיר-שדה תעשייתית עוברים במלחמת וייטנאם. עיקרו, ניפוץ האמונה האמריקאית שהנהגה תמיד צודקת, שהדמוקרטיה תמיד מנצחת, שהאיש החזק והשתקן, שהנשק הוא כלי הביטוי העיקרי שלו, הוא אכן סמל התבונה של חורת דארווין, הגורסת הישרדות החזקים.

בסוף הסרט אין עוד לאיש אשליות בקשר לנושאים הללו. הצופים משתכנעים שיש למצוא קניימיה חדשים לאומה זו, שיצאה מן המלחמה מבובלת, חסרת כיוון ומיואשת. יותר מאשר מוכסת, הן סרט מסתיים בהבעת אמון, לא בערכים שסימלו את אמריקה, אלא בעצם קיומו של העם הזה.

הסרט הוא חווייה אמריקאית, ואמריקאית בלבד. צריך לראות אותו כביטוי לעם המתכוונן בעצמו. רק כך אפשר לקבל את כל אותן סצנות, בהלקו האמצעי בהן מוצגים אנשי הווייטקונג כחיות טרף סאדיסטיות, ללא שום נסיון להבין לרואים. כך רואים מרבית האמריקאים את מה שקרה שם. צייד הצבאים כלל אינו

המהמרים בלאסיוגאס סברו כך, ואלה אינם ידועים כמניחי כספם על קרן הצבי. לא פחות מרשים היה הניצחון של צימינו, כבימאי השנה, הוליווד מעדישה, בדרך כלל, לחלק את הפרס לסרט ואת הפרס לבימאי, כדי לכבד בדרך זו שני

ניק את פרסיהם השנתיים לסרטים שזכו, רק כדי להרגיזו זה את זה, הסכימו השנה, באופן יוצא מן הכלל, על צייד הצבאים. נוכח אחדות-דעות כזאת, בחר דש ינואר, היה ברור שגם לקראת ה' אוסקר יהיה הסרט מועמד מועדף. אפילו

אין צורך להיות מבין גדול בקולנוע, כדי להבחין בנטיה הבולטת ביותר של פרסי האוסקר לשנת 1978. מלחמת וייטנאם חוגגת את ניצחונה, אחרי שנים ארוכות שבהן תעשיית הסרטים עקפה אותה בזהירות.

ארבעת פרסי האוסקר החשובים ביותר לשנה החולפת הוענקו לסרטים המטילים בנושא זה, ולא דווקא בסיגנון שיכול להחמיא לאומה האמריקאית. או אולי זו השיטה — לכסות על המצפון המיוסר בפסלון מזהב ומבריק. אוסקר כנכרה ל' פשעי אמריקה.

צייד הצבאים היה מהרבה בחינות הייפנתעה של השנה. הבימאי מייקל צימינו עשה לפני כן סרט אחד בלבד (חזיון ורט), ומלבד רוברט דה-נירו אף אחד מן המשתתפים אינו נימנה על השורה הראשונה של הכוכבים ההוליוודיים. סימני נישאלה רבים ליוו את הסרט בתקופה הארוכה שנדרשה להפקתו, במיוחד בימים שבהם עוצבה צורתו הסופית בהדרי העריכה, כשהתברר שיצטרך להימשך יר-תר משלוש שעות. זאת עובדה שגורמת בדרך כלל כאבי-ראש למחלקת השיווק של אולפני הסרטים, הם מוכנים להשלים עימה רק כשהם משוכנעים שהמוצר הוא באמת יוצא-דופן.

במיקרה הנוכחי, אחרי הקרנות נסיון והתייעצויות רבות, הוחלט שאין טעם לקצר, אפילו אם צינורות ההטעה יציעו קו וימהו. השיקול הסתבר, בסופו של דבר, כמוצדק. מבקרי הקולנוע בשני חופי ארצות-הברית, השונאים בדרך כלל אלה את אלה, עד כדי כך שהם משתדלים לתער



פונדה כן, פרש פראי וחופשי
חוואית ניחמת נגד עיוותי-דין